

Pirmas skyrius

Arija nepastebimai išslinko pro klasės duris ir sustojo prie jų. Nugara prisispaudusi prie sienos, sunkiai alsavo. Mergaitė laukė, kada pagaliau baigsis kalėdinis vakarėlis – žaidimų, linksmybių ir užkandžių jai buvo jau per daug. Net galva ėmė sukstis.

Staiga pajuto, kad nieko daugiau taip nenori, kaip tik grįžti namo, susirangyti ant sofos ir kad pribėgęs Džeksonas jai ant kelių padėtų galvą arba – dar geriau – susirangytų visas. Mergaitė glostytų minkštą šuniuko kailį ir jaustųsi rami...

– Ar viskas gerai, Arija? Mačiau, kaip išėjai. Prastai jautiesi? – ponis

Laijons iškišo galvą pro duris ir susirūpinusi pažvelgė į mergaitę.

Arija papurtė galvą ir mėgino išspausti šypseną.

– Man viskas gerai. Tiesiog... labai triukšminga. Ir... ryšku...

– Tikrai, – vis dar susirūpinusi pritarė ponia Laijons. – Bet vakarėlis netrukus baigsis. Tiesą sakant, jau laikas tvarkytis. Ar galėtum šį tą atlikti? Nueiti pas poną Fordhamą ir paklausti, ar jau galiu atsiimti purškiamąjį valiklį. Vakar pasiskolino jį, o man dabar reikės nuvalyti lipnius stalus.

Arija neabejojo – ponia Laijons sugalvojo jai užduotį, kad praleistų šiek tiek laiko toliau nuo bendraklasių, tačiau neprieštaravo. Linktelėjo ir lėtai nupėdino koridoriumi į ketvirtos klasės

kabinetą ieškoti pono Fordhamo. Jei eis labai lėtai, sugrįžus į klasę bus metas keliauti namo.

Kas buvo negerai šiame vakarėlyje, kad vos galėjau išverti? – klausė savęs Arija grįždama koridoriumi su purškiamuoju valikliu. – *Triukšmas? Besisukiojantys žmonės? O gal tiesiog jaudulys, kuris, regis, kunkuliavo iš visų artėjant šventėms?* Arija tai suprato. Ji mėgo Kalėdas ir amžinai dėl jų jaudindavosi. Kelios pastarosios savaitės buvo šaltos, drėgnos ir niūrios, o visi jos klasiokai nekantriai laukė artėjančių švenčių.

Kai grįžo į klasę, grindys buvo nuklotos plonu sutraiškytų traškučių ir sulūžusių sausainių trupinių sluoksniu. Vaikai padėjo mokytojai tvarkytis

kiek paniurnėdami, bet nekantriai laukdami skambučio, kada bus paleisti Kalėdų atostogų. Ponia Laijons jau siuntė po du ir tris mokinius pasiimti paltų.

– Ačiū, Arija, baigsiu pati – tu eik ir susirink savo daiktus.

Mergaitė nuėjo apsivilkti palto, ji tikėjosi, kad tėtis pasiimti jos ir brolio Džeimso atvažiuos su Džeksonu. Kažkodėl Arija šiandien labai pasiilgo Džeksono. Jie laikė šuniuką vos porą mėnesių, bet ji nebeįsivaizdavo savo namų be kamuoliuko, kurį mėtydavo jaunam šokolado spalvos Labradoro retriveriui. Džeksonas buvo nuostabus – kai Arija jausdavosi pavargusi ar nusiminusi, augintinis ją prablaškydavo. Džeksonas ne

visada elgdavosi ramiai – galėjo būti susijaudinęs ir žaismingas, mėgdavo dūkti sode ar parke. Bet kai Arija nuo visko pavargdavo, Džeksonas, regis, tai puikiai suprasdavo. Jis ateidavo ir susirangydavo ant jos – kaip tik tada, kai jai labiausiai to reikėdavo. Mergaitė apkabindavo jį ir nerimas išsisklaidydavo.

Kai pasigirdo atsisveikinimo skambutis, jai ir draugams tilindžiuojantis „Laimingų Kalėdų!“, Arija išskubėjo į žaidimų aikštelę. Taip! Už vartų stovėjo tėtis su Džeksonu! Šuniukas atrodė toks dailus su nauju raudonu antkakliu ir pavadėliu, Arija matė, kaip daugelis jos klasės draugų žvelgia į jį susižavėję. Džeksonas išvydo ateinančią

Arija, mergaitė nusišypsojo, kai šuniukas ėmė šokinėti inkšdamas iš susijaudinimo. Buvo gera, kad jis taip džiaugiasi ją išvydęs.

– Sveika, meilute! Ar smagiai praleidai dieną? Kaip vakarėlis? – paklausė tėtis.

Arija pasilenkė paglostyti Džeksonui apyausių ir gūžtelėjo pečiais.

– Visai gerai...
Tik per garsiai.

Mama ir tėtis žinojo, kad jai kartais sunku išverti triukšmą ir didelius žmonių sambūrius. Dėl to Arija pasijusdavo keistai, imdavo drebėti

ir nusimindavo – mama sakė, kad ji gerokai jautresnė už kitus žmones. Arija suprato, kad tėtis dabar dėl jos šiek tiek nerimauja.

– Išėjau į koridorių.

Tėtis linktelėjo.

– Pasielgei protingai. Ką veiksi grįžusi namo? Kaip pradėsi atostogas?

Arija nusišypsojo tėčiui. Suprato, kad jis bando pakeisti temą.

– Ruošiuosi suvynioti... Džeksonui dovaną! – ji švelniai spustelėjo šuniukui ausis. – Nupirkau ją su mama, kai savaitgalįėjome į parduotuvę. Tai ypatingas žaisliukas šuniui pirmosioms Kalėdoms.

– Puiku! – tėtis linktelėjo, tada pamojavo. – Labas, Džeimsai!

Džeksonas meiliai sukosi Džeimsui aplink kelius, tad vyresnysis Arijos

brolis paėmė jį ir leido palaižyti skruostą.

– Sveikas! Ar buvai geras šuniukas?

– Verčiau paskubėkime namo, turime pagaminti dar daug papuošimų, – priminė tėtis. – Šį rytą nupirkau Kalėdų eglutę! Be to, man darosi šalta, lažinuosi, Džeksonui irgi, nes mudu stovime čia ilgokai.

– Ponas Terneris mano, kad tuoj snigs, – tarė Džeimsas.

– Tikrai? Galėsime lipdyti besmegenį? – susijaudinusi paklausė Arija. Praėjusį vasarį buvo šiek tiek sniego, bet vos pakako vienai gniūžtei, ką jau kalbėti apie sniego senį.

– Taip, jis taip sakė. Tikiuosi, kad snigs, kai Metjus bus čia.

Arija linktelėjo, bet susimąstė. Metjus – jų pusbrolis, jis turi dvi

jaunesnes seseris – Liusę ir Haną. Visa trijulė ketino atvykti Kūčių išvakarėse kartu su teta Ana, mamos seserimi, ir dėde Džošu. *Ir* su seneliais. Arija to labai laukė, juolab kad su pusbroliu ir pusseserėmis susitikdavo retokai – jie dar nė nebuvo matę Džeksono! – bet namai bus pilni žmonių ir triukšmo. Arijai patiko mintis apie Kalėdas su didele šeima, tačiau ji dėl to truputį jaudinosi.

Džeksonas uostinėjo didžiulį medį svetainės kampe. Nesuvokė, kas čia vyksta, bet jam patiko sodrus eglės kvapas. Šuniukas šiek tiek pasistiebė

ir krimstelėjo šakos galiuką, tačiau
nustebo įsidūręs.

– Ne, ne! – Arija pasilenkė ir
švelniai nustūmė jį šalin. – Džeksonai,
ne! Tai negerai. Paskui spygliai
atsidurs tavo pilvelyje!

Džeksonas linksmi prisišliejo
prie jos, suglumęs dėl
sukelto triukšmo. Jis
užpakaline letenėle
tapšnojo per
kilimą, kol Arija
kasė jam
apyausius.

